

APSOLĪJUMS: DIEVA MŪŽĪGĀ DERĪBA

Balstīts uz agrāku Gerharda Hāzela darbu

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2021. GADA 2. CETURKSNIM

DERĪBA

1588. gadā kāda jauna angliete (septītajā grūtniecības mēnesī) paskatījās tālumā uz jūru un ieraudzīja spāņu armādu ar 130 smagi bruņotiem karakuģiem, kas plānoja iebrukt salā. Redzētais viņu izbiedēja tā, ka viņai sākās priekšlaicīgas dzemdības, izbiedējot arī vecmāti.

Bailes ir piemērots apzīmējums viņas bērnam Tomasam Hobsam (Thomas Hobbes), kas kļuva par vienu no Eiropas lielākajiem politiskajiem teorētiķiem. Dzīvodams laikā, kad Angliju plosīja pilsoņu karš un nebeidzama reliģiska vardarbība, Hobss rakstīja, ka cilvēce bez spēcīgas, visus iekļaujošas valdības ir pastāvīgu baiļu stāvoklī – tās ir bailes no nestabilitātes, bailes no iekarošanas un – pāri visam – bailes no nāves. Cilvēki dzīvoja stāvoklī, ko viņš sauca par “visu karu pret visiem”, un, ja nekas netiks darīts, viņš brīdināja, ka cilvēku dzīve būs tikai “vientuļa, nabadzīga, nejauka, nežēlīga un īsa”.

Kāds bija risinājums? Hobss teica, ka tas ir tikai viens: cilvēkiem ir jānodod sevi vienai varai, kas samazinās visas gribas līdz vienai gribai un kam būs pilnīga autoritāte pār viņiem. Šī vara, šis pavēlnieks – vienalga, vai tas būtu viens cilvēks vai cilvēku apvienība, – pārtrauktu šausmīgos apstākļus, kas padara viņu dzīves tik baiļpilnas un nestabilas. Citiem vārdiem, apmaiņā pret savām tiesībām cilvēki iegūtu mieru un drošību. Šī varas maiņa no tautas uz augstāko varu ir tas, ko Hobss sauca par “derību”.

Tomēr derības ideja nav Hobsa atklājums. Tieši pretēji, pirms tūkstošiem gadu Dievs slēdza derību ar Israēlu, derību, kuras saknes sniedzas pat vēl tālāk vēsturē. To atšķirībā no Hobsa derības ieviesa un pasludināja īstā Augstākā Vara, debesu un zemes Radītājs. Bez tam Hobsa derību motivēja tikai bailes, taču Dieva derību motivē mīlestība – Viņa mīlestība pret kritušo cilvēci, mīlestība, kas lika Viņam doties uz krustu.

Tā dēļ, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, mēs arī mīlam Dievu, un tieši tāpat kā Hobsa derībā, kur padotajiem ir jāpakļaujas augstākajai varai, mēs arī pakļaujam sevi – savus grēcīgos ceļus, savas bailes, savus sagrozītos uzskatus par to, kas ir pareizs un kas nepareizs. Mēs to nedarām, lai saņemtu kaut ko atpakaļ, bet tāpēc, ka mums jau ir dots vislabākais, ko Augstākā Vara var dot: Jēzus Kristus un glābšana, kas atrodama tikai Viņā.

Kā tas viss darbojas? Tā ir kā nomaiņa: Kristus paņēma mūsu grēkus un vietā dod mums Savu taisnību, tā ka mēs, pateicoties Viņam, tiekam uzskatīti par tik taisniem kā pats Dievs. Šādā veidā grēks vairs mums netiek pieskaitīts. Tas vairs netur mūs atšķirtībā no Viņa. Slepšanas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un pat tie, kas dzīvo asinsgrēkā, var tikt uzskatīti par tik taisniem kā pats Dievs. Un šī brīnišķīgā dāvana, šī taisnība, viņiem tiek piešķirta ticībā – vienīgi ticībā. No šejienes arī frāze “taisnots ticībā”.

Bet ar to viss nebeidzas. Pateicoties Jēzum, slepkavas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un pat tie, kas dzīvo asinsgrēkā, var ieiet attiecībās ar Dievu, jo Jēzus asinis sniedz ne tikai piedošanu, bet arī attīrīšanu, dziedināšanu un atjaunošanu. Kristū mēs piedzimstam no jauna, un, pateicoties šai pieredzei, Dievs raksta Savu svēto likumu uz mūsu sirds plāksnēm. Tādējādi slepkavas, laulības pārkāpēji, fanātiķi, meļi, zagļi un tie, kas dzīvo asinsgrēkā, vairs nedara to, ko viņi kādreiz darīja. Visu ticīgo dzīvi veido šis iekšējais likums. Ticīgie ilgojas izlikt uz āru to, ko Dievs viņos ieliek, un šīs ilgas ir saskaņotas ar dievišķā spēka apsolījumu. Šis ir tas, ko būtībā nozīmē dzīvot derības attiecībās ar Dievu.

Šajā ceturksnī mēs tuvāk aplūkosim, kas ir Dieva derība, ko tā piedāvā un ko tā prasa. Lai gan avoti ir daudzi, lielā mērā tēmas ir balstītas uz Gerharda Hāzela darbu, kura domas par Vārdu (tur, kur ir atklāti derības apsolījumi), sniegs iedrošinājumu, cerību un izpratni, lai mēs varētu mācīties kaut ko tādu, ko Hobss, iespējams, nekad neiemācījās: “Bailu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā.” (1Jņ 4:18)

Dr. Gerhards Hāzels bija Vecās Derības un Bībeles teoloģijas profesors SDA teoloģiskajā seminārā Endrjūsa universitātē. No 1981. līdz 1988. gadam viņš kalpoja kā semināra dekāns un 27 gadus kā teoloģijas doktorantūras programmu direktors.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

KAS NOTIKA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 100:3; Apd 17:26; 1Moz 2:7, 18:25; 1Moz 1:28, 29; 1Moz 3:15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Dievs sacīja: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības.” [...] Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.” (1Moz 1:26, 27)

Bībeles ziņojums par cilvēka radīšanu ir pilnības, cerības un laimes pilns. Katra radīšanas diena beidzās ar dievišķu paziņojumu, ka tas ir “labs”. Tas noteikti neiekļāva taifūnus, zemestrīces, badu un slimības.

Kas notika?

Sestā radīšanas diena noslēdzās ar dievišķu paziņojumu, ka “viss ir ļoti labs”. Tas ir tāpēc, ka tajā dienā Kungs radīja būtnes pēc Savas līdzības – cilvēkus. Ar neko citu radīšanas ziņojumā Viņš nebija darījis līdzīgi. Šīs būtnes, protams, bija pilnīgas visādā ziņā, tām tādām vajadzēja būt. Galu galā tās bija radītas pēc Dieva līdzības. Tas nozīmē, ka viņu rindās nebija slepkavu, zagļu, meļu, blēžu un neliešu. Kas notika?

Šajā nedēļā runāsim par radīšanu, par to, ko Dievs radīja vispirms, un tad – kas notika ar šo pilnīgo radību. Visbeidzot tas ir saistīts ar ceturkšņa tēmu: ko Dievs dara, lai visu atkal izlabotu.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ko Bībele māca par izcelsmi? Kāda veida attiecības Dievs grib ar cilvēci? Kāds bija laba un ļauna atziņas koka nolūks? Kāda cerība tika dota Ādamam un Ievai uzreiz pēc krišanas?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. aprīlī.

Bruņurupuči līdz pašai apakšai

“Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1Moz 1:1)

Kāds zinātnieks bija tikko nolasījis lekciju par planētu orbītām ap sauli un saules orbītu ap galaktikas centru, kad piecēlās kāda vecāka kundze melnās tenisa kurpēs un teica, ka zeme ir plakans disks, kas atrodas uz bruņurupuča muguras. Zinātnieks zobojoties pajautāja, uz kā tad sēž bruņurupucis, un viņa atbildēja, ka tas atrodas uz cita bruņurupuča. “Kundze,” zinātnieks jokoja tālāk, “uz kā tad atrodas tas bruņurupucis?” Viņa atbildēja: “Uz cita bruņurupuča.” Pirms viņš paspēja pajautāt, uz kā sēž nākamais bruņurupucis, viņa novicināja ar pirkstu gar viņa seju un strupi pārtrauca: “Aiztaupi balsi, dēliņ, bruņurupuči ir līdz pašai apakšai.”

Lai arī cik asprātīgs ir šis stāsts, tas runā par vissvarīgāko jautājumu cilvēka eksistencē – par paša universa būtību. Kas ir šī pasaule, kurā mēs esam nonākuši, paši to neizvēloties? Kāpēc mēs esam šeit? Kā mēs šeit nokļuvām? Un uz kuriem mēs ejam?

Šie ir visfundamentālākie jautājumi, ko jebkad varētu uzdot, jo mūsu izpratne par to, kas mēs esam un kā mēs esam šeit nokļuvuši, ietekmē mūsu izpratni par to, kā mēs dzīvojam un kā rīkojamies.

Izlasiet šos pantus: 1Moz 1:1; Ps 100:3; Jes 40:28; Apd 17:26; Ef 3:9; Ebr 1:2,10. Kā katrs no tiem savā veidā atbild uz augstāk uzdotajiem jautājumiem? Kāda doma tiem visiem ir kopīga? _____

1Moz 1:1 (un arī citos pantos) interesants ir tas, ka Kungs nemēģina pierādīt, ka Viņš ir Radītājs. Nav sīki aprakstītu argumentu, kas to pierādītu. Tomēr tas ir vienkārši un skaidri apliecināts, nemēģinot attaisnot, paskaidrot vai kaut ko pierādīt. Vai nu mēs to ticībā pieņemam, vai arī nepieņemam. Ticība ir vienīgais veids, kā mēs to varam pieņemt, viena vienīga iemesla dēļ: neviens no mums nebija klāt, lai redzētu pašu radīšanas procesu. Loģika pasaka priekšā, ka mums patiešām būtu bijis neiespējami būt klāt pie pirmo cilvēku radīšanas. Pat sekulāriem cilvēkiem, neatkarīgi no viņu uzskatiem par radīšanu, ir jāpieņem šis pats uzskats par ticību tā paša iemesla dēļ, kas ir mums kā radīšanas piekritējiem: neviens no mums nav bijis klāt, kad tas notika.

Pat ja Dievs būtu lūdzis mūs ticēt Viņam kā Radītājam, Viņš neprasa mums to darīt, nedodot pietiekamu iemeslu ticēt. Saprotot, ka ir vajadzīgs noteikts ticības daudzums gandrīz visā, kam mēs ticam, uzraksti iemeslus, kāpēc ir jēgpilni ticēt tam, ka mēs esam šeit tāpēc, ka Radītājs mūs šeit ir nolīcis ar nolūku, nevis ka mūsu izcelsme sakņotos tīrā nejaušībā. _____

Radītāja līdzība (1Moz1:27)

Bībele apliecina, ka Dievs ir radījis cilvēci – vīrieti un sievieti – “pēc Savas līdzības” (1Moz 1:27). Balstoties uz šo domu, atbildiet uz šādiem jautājumiem:

1. *Ko nozīmē tas, ka Dievs radīja mūs pēc Savas līdzības? Kādos veidos mēs esam Viņam līdzīgi?* _____

2. *Vai saskaņā ar radīšanas ziņojumu Kungs vēl kaut ko radīja pēc Savas līdzības, izņemot cilvēkus? Ja nē, ko tas mums stāsta par mūsu unikālo statusu salīdzinājumā ar pārējo radību uz zemes? Kādas mācības mēs varam gūt no šī salīdzinājuma?* _____

3. *Ko vēl var atrast cilvēka radīšanas ziņojumā, kas nošķir cilvēci no jebkā cita, ko Kungs ir radījis? Sk. 1Moz 2:7, 18–25.* _____

Lai gan mums par Dievu ir jārunā cilvēku valodā, mēs nedrīkstam aizmirst, ka Viņš ir garīga Būtne (Jņ 4:24), kam piemīt dievišķas īpašības. Viss, ko mēs varam pateikt, ir tas, ka savā fiziskajā, mentālajā un garīgajā būtībā mēs kaut kādā ziņā atspoguļojam savu dievišķo Radītāju, taču vēl daudz kas no Viņa būtības mums paliek noslēpumā tīts. Bībele tomēr uzsver garīgo un mentālo prāta aspektu. Šie aspekti var attīstīties un uzlaboties. Cilvēka unikālums padara iespējamās jēgpilnas attiecības ar Dievu, kas, šķiet, visai pārējai zemes radībai ir neiespējami.

Ievērojiet arī unikālo ziņojumu, kā Dievs radīja sievieti. Gan vīrietim, gan sievietei ir neticama priekšrocība būt radītiem pēc Dieva līdzības. Pirmā pāra radīšanā nav neviena mājiņa, ka kāds no viņiem būtu mazvērtīgāks. Dievs pats viņus radīja no viena un tā paša materiāla. Dievs no sākuma radīja viņus līdzvērtīgus un nolika viņus īpašās attiecībās ar Sevi. Abiem bija vienādas iespējas attīstīt Dieva dotās rakstura īpašības tādā veidā, kas pagodinātu Viņu.

“Dievs pats deva Ādamam draugu. Viņš sagādāja tam palīgu, “kas būtu ap viņu” – kas viņam atbilstu, kādu, kas derēja tam par biedru un varēja dalīties mīlestībā un visās izjūtās. Ieva tika radīta no Ādama sāniem izņemtās ribas, rādot, ka tā nevar valdīt pār vīru un nav arī kājām minama kā mazvērtīgāka, bet nolikta tam blakus kā līdzīga, lai viņš to mīlētu un aizsargātu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 46. lpp.)

Dievs un cilvēce kopā (1Moz 1:28, 29)

Ievēro Dieva pirmos cilvēkam teiktos vārdus, vismaz kā tie uzrakstīti Rakstos. Viņš norāda tiem uz viņu spēju radīt, reproducēt citus, sev līdzīgus, radījumus. Viņš arī tiem norāda uz pašu zemi, uz radību, un Viņš tiem saka, lai to piepilda, pakļauj un valda pār to. Viņš tiem arī norāda uz augiem, ko viņi var ēst. Īsāk sakot, saskaņā ar Bībeli, Dieva pirmie vārdi vīrietim un sievietei ir par viņu mijiedarbību un attiecībām ar fizisko pasauli.

Ko 1Moz 1:28, 29 stāsta mums par to, kā Dievs skatās uz materiālo pasauli? Vai šeit ir ietverts arī tas, ka materiālajās lietās vai tajā, ka mēs tās baudām, ir kaut kas slikts? Kādas mācības mēs varam gūt no šīm agrīnajām cilvēces vēstures ainām par to, kā mums vajadzētu attiekties pret pašu radību? _____

Ar šiem vārdiem Dievs arī sper pirmos soļus attiecībās ar cilvēci. Viņš tos uzrunā, dod pavēles, stāsta, ko viņiem darīt. Šajos vārdos ir ietverta arī atbildība. Dievs pavēl viņiem būt valdniekiem pār šo brīnišķīgo radību, ko Viņš radījis.

1Moz 1:28 teikts, ka Dievs svētīja Ādamu un Ievu. Ko tas nozīmē? Kāda veida attiecības tas ietver starp viņiem un Radītāju? _____

Dievs uzrunāja Ādamu un Ievu kā inteligentas būtnes, kas spēj atbildēt uz Viņa laipnību un ieiet sadraudzībā ar Viņu. Kā radības bērni Ādams un Ieva bija atkarīgi no sava Radītāja, Tēva. Viņš nodrošināja visu, kas tiem bija vajadzīgs. Viņi nebija darījuši neko, lai nopelnītu to, ko Dievs devis. Viņi bija vienīgi saņēmēji, saņemot to, ko nebija pelnījuši.

Lasot par vīrieša un sievietes radīšanu, pirms viņu grēkā krišanas varam pamanīt dažus elementus, kāda veida attiecības Dievs grib ar mums arī tagad, pēc grēka ienākšanas. Pārskati šodienas pētījumu un ieraugi paralēles, kā mēs varam veidot attiecības ar Viņu arī savā kritušajā stāvoklī. _____

Pie koka

“Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: ‘No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.’” (1Moz 2:16,17)

Šis pārbaudījums Ādamam un Ievai nodrošināja iespēju īstenot savu brīvo gribu. Tas arī izaicināja viņus pozitīvi vai negatīvi atsaukties uz viņu attiecībām ar Radītāju. Tas parāda, ka Dievs viņus radīja kā brīvas, morālas būtnes. Galu galā, ja viņiem nebūtu iespējas nepaklausīt, kāpēc Kungs jau no paša sākuma būtu viņus apgrūtinājis ar brīdinājumu par paklausību?

“Viss, kas ir iepriekš šajā nodaļā, sagatavo ceļu kulminācijai (1Moz 2:16, 17). Cilvēces nākotnes centrā ir šis vienīgais aizliegums. Cilvēkam nav jāsamulst no jautājumu dažādības. Bija jāpatur prātā tikai viena dievišķā pavēle. Tādā veidā, izsakot tikai vienu pavēli, Jehova dod savas žēlastības apliecinājumu. Bez tam, lai norādītu, ka šī viena pavēle nav smaga, Kungs atklāj to uz vispārējās atļaujas fona: ‘No visiem dārza kokiem jūs varat brīvi ēst.’” (H. C. Leupold “Exposition of Genesis” (Columbus, OH: Wartburg Press, 1942), vol. 1, p. 127.)

Aicinot Ādamu un Ievu paklausīt Viņa gribai, Dievs teica: “Es esmu jūsu Radītājs, un Es esmu radījis jūs pēc Savas līdzības. Es uzturu jūsu dzīvi, jo, pateicoties Man, jūs dzīvojat un kustaties, un esat. Esmu jums nodrošinājis visu, kas nepieciešams labklājībai un laimei (uzturu, mājas, cilvēka sabiedrību), un esmu iecēlis jūs par valdniekiem pār šo pasauli Manā vadībā. Ja jūs esat labprātīgi apstiprināt šīs attiecības ar Mani, jo Mani mīlat, tad es būšu jūsu Dievs un jūs būsiet Mani bērni. Jūs varat apstiprināt šīs attiecības un uzticēties tām, vienkārši paklausot šai specifiskajai pavēlei.”

Visbeidzot mūsu attiecības ar Dievu var būt efektīvas un ilgstošas tikai tad, ja mēs brīvi izvēlamies pieņemt Viņa gribu. Atmest Viņa gribu pēc būtības nozīmē pasludināt neatkarību no Viņa. Tas norāda, ka mēs uzskatām – mums Viņš nav vajadzīgs. Tā ir izvēle, kas rodas, iepazīstot ļauno, un ļaunums noved pie atsvešinātības, vientulības, neapmierinātības un nāves.

Pārbaude, ko Dievs uzlika Ādamam un Ievai, pārbaudīja lojalitāti un ticību. Vai viņi būs lojāli pret savu Radītāju, kas bija devis viņiem visu, kas viņiem bija vajadzīgs, tai skaitā pasaules priekus, vai arī viņi ies paši savu ceļu, neatkarīgi no Viņa gribas? Vai viņiem būs pietiekama ticība Viņam, lai turētu Viņu pie vārda? Viņu lojalitāte un ticība tika pārbaudīta pie labā un ļaunā atziņas koka. Kādos veidos mēs katru dienu piedzīvojam līdzīgus pārbaudījumus? Kā Dieva likums darbojas kā paralēle pavēlei, kas dota 1Moz 2:16, 17?

Salaužot attiecības

Mēs sliecamies ticēt cilvēkiem, ko pazīstam, un instinktīvi neuzticēties tiem, ko nepazīstam. Ieva dabiski nebūtu uzticējusies sātānam. Pie tam jebkurš tiešs uzbrukums Dievam būtu licis viņai aizstāvēties. Kādus soļus spēra sātāns, lai apietu levas dabisko aizsardzību? (1Moz 3:1–6) _____

“Lai arī cik nožēlojams bija levas pārkāpums un tā iespējamais posts cilvēcei, viņas izvēlei nevajadzēja obligāti iesaistīt pārkāpuma sodā visu cilvēci. Tā bija Ādama brīva izvēle, pilnībā saprotot Dieva – nevis levas – pavēli, kas padarīja grēku un nāvi par neizbēgamu cilvēces daļu.” (SDA Bībeles komentāri, 1. sēj., 231. lpp.)

Šī acīmredzamā pārkāpuma un Dieva pavēles ignorēšanas rezultātā attiecības starp Dievu un cilvēci tika salauztas. Brīvu sadraudzību ar Dievu nomainīja bēgšana bailēs no Viņa klātbūtnes (1Moz 3:8–10). Atsvešinātība un nošķirtība nomainīja sadraudzību un kopā būšanu. Radās grēks un visas tā neglītās sekas. Ja nekas netiktu darīts, cilvēce dotos pretī savai mūžīgajai bojāejai.

Kādus cerības un apsolījuma vārdus Dievs izteica šīs traģēdijas vidū? (Sk. 1Moz 3:15.)

Dieva pārsteidzošie pravietiskās cerības vārdi runā par dievišķi ieceltu naidu starp sievieti un čūsku, starp viņas dzimumu un čūskas sēklu. Tas noslēdzas ar uzvarošu sievas Pēcnācēja parādīšanos, kas dod nāvējošu triecienu pa sātana galvu, kamēr čūska spēš ievainot tikai Mesijas papēdi.

Savā galējā bezpalīdzībā Ādamam un levai bija jāgūst cerība no šī mesijāniskā apsolījuma. Tā bija cerība, kas pārveidos viņu eksistenci, jo šī cerība bija Dieva dota un Dieva atbalstīta. Mesijas noslēdzošās uzvaras apsolījums, lai arī cik neskaidri izteikts tajā laikā, mazināja drūmo noskaņojumu, kurā grēks bija viņus ievēdis.

Izlasi 1Moz 3:9, kur Dievs saka Ādamam un levai: “Kur tu esi?” Dievs, protams, zināja, kur viņi ir. Šiem vārdiem vajadzēja vest vainīgos cilvēkus atpakaļ pie Viņa, nevis nosodīt. Citiem vārdiem, Dieva pirmie vārdi kritušajai cilvēcei nāca kopā ar cerību uz Viņa žēlastību. Kādos veidos Dievs arī mūsdienās cenšas aicināt mūs pie Savas žēlastības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībele ir pilna ar aicinājumiem grēciniekiem un tiem, kas nogājuši no ceļa. Salīdzini Ps 95:7, 8; Jes 55:1, 2, 6, 7; Lk 15:3–7; Lk 19:10. Kādus pantus jūs vēl varētu šeit nosaukt?

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Kārdināšana un krišana” (52.–62. lpp.) un “Glābšanas plāns” (63.–70. lpp.).

“Šajos trīs dievišķajos vārdos, es domāju, bija evaņģēlija svētruna, tiem ielaužoties biezokņa tumšajā daļā un aizsniedzot bēgļu drebošās sirdis: “Kur tu esi?” Tavs Dievs negrib tevi pazaudēt. Viņš ir atnācis tevi meklēt. Tieši tāpat kā līdz šim Viņš plāno ierasties Sava Dēla personā, ne tikai lai meklētu, bet lai glābtu to, kas ir pazaudēts.” (Charles Haddon Spurgeon “The Treasury of the Bible” (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1962) Old Testament, vol. 1, p. 11)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tā kā laipnais un gādīgais Dievs ir tas, kurš meklē cilvēci, kā mēs varam atsaukties šai Tēva un Jēzus Kristus mīlestības izpausmei? Kā Kungs sagaida, lai mēs atsaucamies?

2. Salīdzini Bībeles stāstu par cilvēku, kas krita no cēlas vietas Dieva radībā un kuram ir nepieciešama glābšana, ar evolūcijas teoriju par attīstību. Kurš stāsts piedāvā lielāku cerību un kāpēc?

3. Cik būtiskas cilvēka laimei ir mīlošas attiecības? Kāpēc veiksmīgai savienībai ar Dievu ir nepieciešamas šādas attiecības? Pārrunājiet veselīgu cilvēcisku attiecību ietekmi uz cilvēkiem šādās attiecībās – vecāks/bērns, draugs/draugs, vīrs/sieva, darba devējs/darba ņēmējs utt.

KOPSAVILKUMS:

Dievs radīja mūs pēc Savas līdzības, lai starp mums un Viņu varētu pastāvēt mīloša sadraudzība. Lai gan grēka ienākšana satrieca sākotnējo savienību, Dievs ar glābšanas plāna palīdzību cenšas atjaunot šīs attiecības. Mūsu kā atkarīgu radījumu dzīve iegūst patiesu jēgu tikai tad, kad mēs stājamies savienībā ar savu Radītāju.